

HÍRLEVÉL

Pünkösdi!

Mai világunkban az egyre elmagányosodó ember belső lelki indíttatásból keresi a közösséget. Bennünk van egy titokzatos vonzás, mely a csoporthoz, a közösséghez visz minket. Néha ennek ellentétéként éljük meg ennek a fordítottját, vagyis azt, hogy menekülünk az emberek közösségeiből, a társaságból. Vajon melyik az igazi vágy? Vagy esetleg van mind a kettőnek valami létjogosultsága életünkben? Ha komolyan elgondolkodunk, akkor valószínűleg arra a megállapításra jutunk, hogy bármennyire is elegünk lenne a társaságból, az emberek közösségéből, legbelül tudjuk, hogy igaz a régi szlogen: „egyedül nem megy”.

Több társadalmi összefogás van jelen ma is Magyarországon. Itt nem csak az életmentő, nemzetmentő, „államadóság mentő” összefogásokról beszélünk csak, hiszen talán mindenkinek rögtön eszébe jut valami egyéni, sajátos összefogás, amit talán nemrégiben tapasztalt meg a családban, rokonságban, munkahelyen esetleg egyházban,

kisebb vagy nagyobb közösségében. Minden összefogás akkor marad meg „jó szájizzel” a gondolatainkban, ha az egy pozitív gondolat köré csoportosul (hiszen vannak negatív összefogások is, de ezekről nem szeretnék beszélni, nehogy már a pusztta felelevenítésükkel „ördögöt fessünk a falra”).

Hogy miként kapcsolódik az összefogás gondolata a pünkösdhöz? Az Apostolok cselekedeteiben a 2. rész 44-ik versétől azt olvassuk hogy a pünkösdkor megszületett gyülekezetben, akik hittek, együtt voltak, mindenük közös volt. Vagyonukból mindig azoknak juttattak akiknek szükségük volt rá, napról napra egy szívvel és egy lélekkel voltak a templomban. Amikor házanként megtörték a kenyeret örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben, dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr

pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözlőkkel.

Ebből világosan látszik, hogy valami olyan összefogás keletkezett, aminek a jellemzői erős pozitív változást eredményeztek az „egész nép” életében. Hiszen kedvelték őket, és ha olyanok vesznek körbe akiket kedvelek, akkor az én hangulatom is jobb. Vagyis amikor az egyház pünkösdkor megalakult, akkor a Szentlélek közössége, olyan összefogásba hívta azokat akik erre nyitottak voltak amit mindenki örömmel vett tudomásul. A mintegy három ezer ember „egy lélekkel” volt. Valami olyasmi lehetett ez a megtapasztalás, hogy ha valakinek valami gondja, baja volt, nem maradt vele egyedül. Ott voltak vele a testvérek a hitbe, segítettek. Gondoskodtak egymásról, az özvegyekről, az árvákról, a betegekről.

Mi nem szeretnénk egy olyan közösségben élni, ahol bizalommal fordulhatunk azok felé, akik mellettünk vannak, élnek? Nem szeretnénk tudni, hogy nem maradunk magunkra küzdelveinkben, betegségeinkben, félelmeinkben? Hogy imák szólnak értünk, és maga az Isten van velünk? Nem szeretnénk-e, ha azok is örömmel gondolnának ránk, akik ugyan nem tartoznak a mi csapatunkba, de ebben a városban élnek? Ha kedvelnék mindegyiket, ha jókat mondanának rólunk, mert jókat tapasztalnának meg tőlünk? Én úgy gondolom,

TARTALOM

A Szentlélek munkája	2
Pünkösdi népszokások.	4
A szeretetről röviden	4
Presbitereink bemutatkozása	5
Gyereksarok	6
„Az Isten Lélek..”	8
Levél a presbiterekhez	8
Történetek	9
Anyák napja	10
Isten apróhirdetése	11
UTÓREZGÉS	11
Hirdetések	12

hogy mindenki szívesen lenne tagja egy ilyen közösségnek.

De hát ez a mi egyházunk! Ilyen. Vagy legalábbis ilyennek kellene lennie. Szívem mélyén él egy kép az egyházzól. Arról az egyházzól, amelyik ilyen. Ahol a jó uralkodik, önzetlenek az emberek, nincs presztízsz, nincs kiváltság, nincs különbség, nincs harag, nincs félelem bántástól vagy pletykától. Ahol szeretet van, ahol sok segítő kéz nyúl azok felé, akik elesettek, ahol baráti bizalmas közegben imádkozhatunk, ahol bátorítanak minket a feladatok ellátására családban, munkahelyen és egyházban. Ahol szeretettel figyelmeztetnek arra, ha valamit nem jól gondolok vagy teszek, hogy ne hogy ezzel bántsak meg valakit, ahol ezzel a felemelnek, bátorítanak és segítenek. Ahol az Isten parancsol, és nem a tekintély, ahol a szükségai felől nézik az embert, és befogadják a legkisebbeket is.

Benned is él a vágy egy ilyen közösség iránt, egy ilyen egyház kedves testvérem? Már

ketten vagyunk. Most már csak el kell kezdenünk megvalósítani. Talán nem könnyű, és úgy gondolod, erre mi képtelenek vagyunk. Pedig nem! Számtalan példa igazolja, hogy képesek vagyunk rá! Hiszen a szeretetnek ezek a lángjai kis lángnyelvekben talán mindannyiunkban ott fénylenek. Csak kell hozzá két dolog: a te akaratod, és a nagy isteni láng. A te akaratodat te vezéreled. Ha megvan benned, csak következetesen tenned kell, amit akaratoddal meghatározta magad számára. Isten Lelkét, a „nagy isteni lángot” nem mi irányítjuk. Azt ő adja hozzá. De bizonyíték van rá, hogy ahol erre az emberek megnyíltak, ott jött a „nagy szélzúgás” és a Szentlélek lángja elsöpört minden kistílú emberi, vagy ördögi akadályt, és megszülethet bennünk a NAGY ÖSSZEFOGÁS. Istennel és emberekkel – egymással.

Áldott Pünkösdt, lélek általi újjászületést mindenkinek!

Hánka Levente

Dsida Jenő: Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
Feszült, ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten lelke.

Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes iszonyú sötét!

A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering utjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyon megvonaglik
és felzúg Istenéhez:
Betelt az idő!

Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
Mert epedünk!

Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent ígéret
Legyen világosság!...

És ismétlik mindig erősebben
A felviharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
S a végtelennek zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...

És nagy szavát az Úr – kimondja!

1924

Válogatta: Korondi Rózsa

A Szentlélek munkája

"Áldást, békeséget kívánok a gyülekezet tagjainak! A mai vasárnap egy új zsoltárt/dicséretet fogunk megtanulni... -hangzanak el az ismerős mondatok az Istentisztelet keretein belül énektanításkor. Bizonyára mindenkinek ismerős az a Bocskait viselő fiatal lány, aki a vasárnapok alkalmával kiáll a gyülekezet elé éneket tanítani és orgonával kíséri a gyülekezeti énekeket vagy csak

igyekszik valamilyen szép dallamot kitalálni vagy darabot játszani bevonuló és kivonuló zenének. Azt viszont kevesebben tudhatják, hogy valójában hogyan került a gyülekezetbe? Hol tanul? Mi köze van a zenéhez és Istenhez? Ebben a cikkemben most szeretném egy kicsit jobban megismertetni magam a gyülekezettel, de elsősorban nem azzal a céllal, hogy ki is vagyok és mit csinállok, hanem

hogy Isten hogyan munkálkodott az én életemben is.

Már óvodás korom óta jártam az Újvárosi Református Gyülekezetbe. Először még csak a gyermek csendes hetekre, aztán a vasárnapi iskolába is. Már ekkor nagyon lekötöttek a szebbnél szebb bibliai történetek és ahogy teltek az évek egyre aktívabb tagja lettem a gyülekezetnek. Persze arra sosem gondoltam, hogy valaha kántor leszek. Sőt, kimondottan ellene voltam. Még ma is előttem van az a kép, amikor az újvárosi kántor, Hajnal Ildikó azt mondta nekem, hogy belőlem kántor lesz. Én meg azt mondtam magamban: "Belőlem kántor! Sosem!"

Tanulmányaimat a Református Általános Iskolában kezdtem és 4. osztályos koromban Drávcz Renáta tanítványaként megismerkedtem a zongoramuzsika szépségeivel. Aztán annyira "megfertőzött" a zene, hogy úgy döntöttem zenei pályára megyek. Nagyon gyorsan fejlődtem. Ezt legfőképpen a szorgalmamnak köszönhetem, amit talentumként kaptam Istentől. Aztán elérkezett a felvételi és Kecskemétre jelentkeztem a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolába, ahová fel is vettek zongora szakra. Ott Gerhát László tanított zongorán játszani. Év közben azonban valami más is felkeltette az érdeklődésemet: ez pedig az orgona volt. Már gyermekkoromban is szívesen hallgattam orgonazenét, de sosem gondoltam rá, hogy valamikor közelebből is megismerkedem ezzel a hangszerrel. Itt édesapám szavai jutnak eszembe, aki gyakorta azt mondta nekem: "Egyszer majd Te is megtanulsz orgonálni!". Így is lett, a második évemet már orgona szakon folytattam Révész Lászlónál, aki sokszor a kötelező anyag tanítása mellett rengeteg tanáccsal és hitbéli neveléssel látott el. Erre szükségem is volt, ugyanis a szüleim 16 éves koromban bejelentették, hogy elválnak, és bár én 13 éves koromban megtértem, mégis ezt az évet tudnám az igazi megtérésemnek elkönyvelni. Mert ekkor értettem meg, hogy mit jelent igazán átadni az életemet Istennek. Nagy volt a teher, de tudtam, hogy nem vagyok egyedül. Kezdttem megtanulni igazán bízni Istenben. Aztán az orgona miatt keresnem kellett egy gyakorlóhelyet valamelyik templomban. Isten azt a gondolatot adta, hogy menjek át Nagykőrösre és ott próbálkozzak. El is mentem egy Istentiszteletre és ott megismertem dr. Dávid Istvánt, aki szintén egy olyan személy lett az életemben, aki felkarolt és segített a tanulmányaimban és olyan "eszköze" volt Istennek, aki által közelebb

vitt a kántori szolgálathoz. Egyik nyáron meg is kérdezte tőlem: "Nem akarsz Budapestre menni kántorképzőbe?"

Én akkor hallottam a kántorképzőről és úgy gondoltam nem veszítek semmit, ha elmegyek. 2007 nyarán jelentkeztem és számomra az a három hét egy újabb változást hozott az életemben. Akkor jöttem rá, hogy nekem kántornak kell lennem és ez az a szolgálat, amit be kell töltenem a gyülekezet életében. Kántori szolgálatom elején gyakran kijártam Szegedi Gyulával Csemőbe és ott kísértem orgonán az énekeket. A cikk elején feltettem egy kérdést, hogy vajon hogy kerültem a nagytemplomi gyülekezetbe? Bevallom őszintén ezt én sem tudom. Ezt is csak Isten tervének tudom vélni. 2008 nyarán szintén kántorképzőn voltam, amikor Gulyás László Nagytiszteletű úr fordult hozzám azzal a kérdéssel, hogy nem vállalnám-e a kántori szolgálatot a gyülekezetben? Igennel válaszoltam és 2008. július 28-án kezdtem meg kántori szolgálatomat a Nagytemplomban. Nem sokkal utánam megválasztották Hánka Levente Nagytiszteletű urat a gyülekezet lelkipásztorának, akivel a mai napig igazi szolgatársként végezhetem a szolgálatomat.

2009-ben érettségiztem és Dr. Dávid István ajánlásával jelentkeztem Nagykőrösre a Református Tanítóképző Főiskolára, tanító-kántor szakra. Jelenleg másodéves hallgatója vagyok az iskolának és ha Isten is úgy akarja, jövőre megszerezem a kántor szakból a diplomámat. Nemrég a kántor szakos hallgatókkal egy csodálatos hetet tölthetünk el Németországban a Herfordi Egyházzenei Főiskolán. Nagy hatással volt rám ez az út és ha Isten is megerősít ebben, akkor jövőbeli terveimhez tartozik, hogy kimenjek oda tanulni és minél jobban tökéletesítsem a zenei tudásomat. Ezt viszont Istenre bízom, mert tudom, hogy Ő időben meg fogja mutatni, hogy mit kell tennem és hova kell mennem.

Ahogy visszatekintek az elmúlt évekre minden egyes lépésben, döntésben Isten vezetését látom. Ennél tökéletesebben senki nem tudta volna megszervezni életemnek ezt a kis szakaszát. Remélem azzal, hogy mindezeket leírtam, a gyülekezet tagjainak is bizonyosságot tehetek arról, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, de mégis csodálatosak. Merjük egész életünket átadni Istennek és tapasztaljuk meg az Ő tökéletes vezetését.

Soli Deo Gloria!
Czékmány Szandra

**„Áldott szép pünkösdsnek gyönyörű ideje”
Pünkösdi népszokások**

Népszokásainkról manapság, szinte már csak az idősebbektől hallhatunk. Olyannyira feledésbe merülnek ezek a magyar kultúránkhoz szorosan hozzátartozó hagyományok, rítusok, melyekről, ha tudjuk is, hogy túlnyomó részük babonákra, hiedelmekre épül, mégis kötelességünk megőrizni, és tovább adni az utánunk következő nemzedéknek.

Magyarországon csakúgy, mint Európa számos országában a pünkösd ünneplésében keverednek a keresztény illetve az ősi pogány, ókori (római) elemek. A népszokásokban elsősorban a termékenység, a nász ünnepe, és ezek szimbolikus megjelenítése dominál. A Római birodalomban május hónap folyamán tartották az ún. Florália ünnepeket. Flóra istennő a római mitológiában a növények, virágok istennője. Pünkösd ünneplésében ma is fontos szerepet játszanak a virágok, elsősorban a pünkösdi rózsza, a rózsza, a jázmin és a bodza.

A magyar kultúrában több szokás kötődik a pünkösdhöz.

A Pünkösdi királyválasztás a középkor óta ismert szokás, ekkor erőpróbákon, ügyességi versenyeken választották ki a legerősebb, legügyesebb legényt, aki később a többiek vezetője lehetett. Ő lett a pünkösdi király, aki minden lakodalomba, mulatságra, ünnepségre hivatalos volt, a csárdákban ingyen ihatott, a fogyasztását a közösség fizette. Ez a tisztség egy hétig, de akár egy évig is tartott.

Adománygyűjtő népszokás volt a pünkösdi királynéválasztás a falubéli lányok közül. A fiatal lányok énekeltek, táncoltak, adományként pedig almát, diót, tojást, esetleg néhány fillért kaptak.

Komatál küldés. A komatálat személyesen illett vinni a megajándékozottnak, aki ha elfogadta

a barátságot, ugyanezt a tálat kaláccsal, süteménnyel, gyümölcssel megrakva, hímzett kendővel letakarva küldte vissza.

Zöldág-járás, zöldág-hordás. A pünkösdi időszak jelentős szertartása a zöld ágak házba vitele volt. Az ablakokra, az ajtók fölé, a szobák falára, a kútgémre, frissen vágott zöld ágakat tűztek. A termékenység és bővelkedés érdekében tették mindent. A földbe tűzött ággal a jégverést és a kártevőket szerették volna elkerülni.

Pünkösd a húsvétot követő ötvenedik nap, neve a görög pentekosztész ötvenedik szóból ered. A szentlélek eljövételének ünnepe.

Hitünk szerint Jézus Krisztus mennybemenetele után, az ötvenedik napon az apostolok összegyűltek, majd hatalmas zúgás, szélvihar támadt, s a szentlélek lángnyelvek alakjában leszállt a tanítványokra.

"És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólani más nyelveken, amint a Szellem adta nekik szólniuk." (ApCsel 2:1-4)

*Hiszek Szentlélekben.
Dékány Éva*

A szeretetről röviden

Ez a Biblia egyik legnehezebb tanítása. Azt gondolhatnánk, hogy szeretni mindenki tud. Szeretjük a szüleinket, gyermekeinket, nagyszüleinket és családtagjainkat. Ebben mi lehet olyan nehéz? Egy kicsit gondolkodjunk el azon, hogy mindig szeretjük Őket? Akkor is amikor olyat tesznek,

vagy mondanak, amivel megbántanak minket? Esetleg azt gondoljuk, hogy tettük megbocsáthatatlan. Ezért nehéz a szeretet, mert a szeretetünk által tudunk megbocsátani. Akármilyen bűn, amit elkövettek.

Az Úr is szeret bennünket, pedig olyan sok-

szor bántjuk Őt. Önzetlen szeretete akkor nyilvánult meg leginkább, amikor fiát küldte el kö-zénk, hogy bűneinktől megszabadítson minket. Gyermekeit annak ellenére bízta ránk, hogy tudta mi fog vele történni. Mi képesek lennénk hason-ló tette? Én biztosan nem. Nem tudnám a halál-ba küldeni a gyermekemet. Az Úr példáját kö-vetve mi is méltók lehetünk erre a szeretetre. Tanítása nem ért véget a családtagjainkon gya-korolt megbocsátással. Ő azt szeretné, ha ezen túllépnénk és azokon is irgalmat gyakorolnánk,

akik valamilyen módon ártottak nekünk. Ez a legnehezebb része ennek a tanításnak. Nagyon nehéz olyan embernek megbocsátani, aki meg-bántott, meglöpött, megsértett, megvert, vagy bármi mást követett el ellenünk. Amennyiben tudjuk alkalmazni a tanítást, akkor olyan érzése-ket tapasztalhatunk meg, amit még soha. Az Úr tudta hogy képesek vagyunk erre, ezért adta ne-künk ezt a tudást.

Oláh Krisztina

Presbitereink bemutatkozása

1957. május 19-én születtem Cegléden, református család második gyermeke-ként. Tanulmányaimat Cegléden folytattam, majd Debrecenben a Zeneművé-szeti Főiskolán gitártanári diplomát szereztem.

Feleségemmel - aki szintén ceglédi tősgyökeres református családból száрма-zik - munkám során ismerkedtem meg, mindketten a helyi zeneiskolában dol-gozunk. Ő, mint az intézmény igazgatója, én pedig, mint a gitár tanszak mun-kaközösségének vezetője. Két nagylányunk van, akiket nagy szeretettel, refor-mátus hitünk szerint neveltünk fel.

Bátyám Szolnokon él családjával, ő is a helyi református egyháznál presbiteri szolgálatot lát el.

Isten kegyelméből gyülekezetünk életét hosszú idő óta igyekszem aktívan segíteni: 1993 óta va-gyok egyházunk presbitere, az évek során több bizottságban is tevékenykedtem, jelenleg a kul-turális bizottság tagjaként, legjobb tudásom szerint igyekszem támogatni egyházunk kulturális életét. A tavalyi évben ünnepeltem konfirmációm 40. évfordulóját, melyért Istennek legyen hála. Isten dicsőségére, az Ő kegyelmében és megtartó szeretetében kívánom a továbbiakban is vé-gezni szolgálatomat, és ehhez kérem a gyülekezet támogatását is.

2011. május15.

Polgár- Szabó Zoltán

Reviczky Gyula: Pünkösöd

Piros pünkösöd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsa-illat,
Fényözőn hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tűnt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretnek sugara, Szentlélek!

Válogatta: Korondi Rózsa

GYERE

A két lista

Péter függőleges vonalat húzott az ívpapír közepén, és az így keletkezett két lista közül az egyik fölé azt írta: HÁLÁS, a másikra pedig azt, hogy: NEM HÁLÁS. Mert az volt a vasárnapi iskolai feladat, hogy gyűjtsék össze címszavakban azokat a dolgokat, amikért hálát éreznek, és azokat is, amikért nem.

A második listán kezdte, mert úgy gondolta, sok minden van az életében, amiért egyáltalán nem érez hálát. Például tegnap füllentett egy kicsit, és a mama fölküldte a szobájába. Ott kellett ülnie, amíg a többiek jókedvűen játszottak. – Nos, beírta, a „Nem hálás” oldalra a szót: „büntetés”, viszont a másik oldalra máris odakerült a szó: „szüleim”. Mert Péter hálás volt értük, tudta, gondját viselik, törődnek vele.

Igen ám, de a két fogalom valahogy nem illett egymás mellé, ellenkező oldalon, hiszen anyjától kapta a büntetést. Talán nem is volt baj, mert a kis füllentés hozza magával a hazugságot, és Peti nem akart hazug lenni. A büntetés olykor szükséges, és ezért – Péter kihúzta a szót.

Azután beírta a hálás rovatba azt, hogy: „Gyülekezet”. Kétségkívül hálát érzett, ott jó, ott Jézus Krisztusról beszélnek, de hirtelen eszébe jutott, hogy egy Igét meg kell tanulnia vasárnapra. És mivel nem szeretett

memorizálni, hamar beírta a „Nem hálás” oldalra azt, hogy: „könyv nélkül tanulni”.

Ahogy tovább törte a fejét, eszébe ötlött egy igevers, amit évekkal ezelőtt tanultak a vasárnapi iskolában, és már mondta is: „...és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor, mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében” – még arra is emlékezett, hol volt megírva: Efézusi levél 5,20.

Természetesen áthúzta a „könyv nélkül tanulni” szavakat, és az egész „nem hálás” oldalt. A „hálás” oldalra pedig odaírta csupa nagy betűvel: MINDENÉRT!

Még arra is gondolt, hogy azért nem szabad hálátlannak lennie, hogy nem úgy sikerült valami, ahogyan szeretete volna, mert Isten jobban tudja, mi válik hasznunkra, és mi nem. És Péter elismételte a régen tanult Igét: „Adjunk hálát az Istennek mindenkor, mindenért!”

Legyünk hálásak!

Forrás: A zárba illő kulcs. Gyermektörténetek evangéliumi tanulságai. Evangéliumi Kiadó

Válogatta: **Reggel Dóra**

Füle Lajos: Pünkösöd fényében

Pünkösöd... Fényedben élek,
teremtő égi LÉLEK,
erőd gerjeszti lelkem.
Felfogni szent csodádat
nem tudhatom, de áldlak
megújult életemmel.

Az Ige, mint zsarátnok,
húlt szívemben lángot
lobbantott, hála érte!
Követségében járok,
ahogy a tanítványok,
rajtam a KRISZTUS vére.

Dicsőítsd ŐT ma bennem,
KI nem vetett el engem,
illesse hála, hála,
KI - érte mit se várván -
megváltott vére árán
ISTENNEK, az ATYÁNAK.

Válogatta: **Korondi Rózsa**

KSAROK

Válogatta: Reggel Dóra

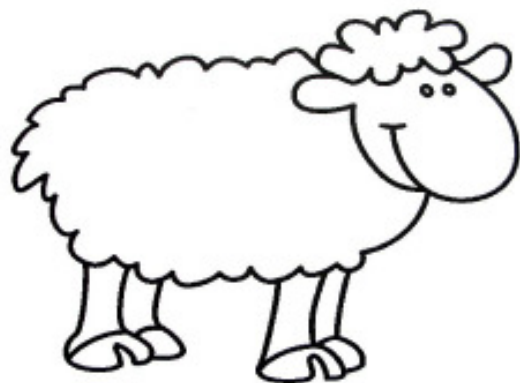
1. A képen látható személyek közül az egyik Jézus. Hogy hívják a másikat? Ki volt ő?

2. Melyik a kételkedés rokon szava?

- a) türelmetlenség
- b) hitetlenség
- c) engedelmesség

3. Rakd helyes sorrendbe az Igét, majd írd le!
/János 20:29/

- a) boldogok,
- b) és hisznek
- c) Mivel látsz engem,
- d) hiszel:
- e) akik nem latnak

Találd ki!

- 1.. Ravasz kígyó csábította felesége által, így lett szegényebb az ember isteni tudással.
- 2.. Ő az első ember, kinek vére folyt, mert egy haragtartó testvérébátja volt.
- 3.. Nevében zsák, hátán rőzse, így baktat a hegyre, penge villan, s angyal vigyáz az egyetlenezgyre.

(Megoldások: 1. Ádám 2. Ábel 3. Izsák)

„Az Isten Lélek...”

Mindnyájan megtapasztalhattuk már, hogy életünk során számtalan váratlan helyzet elé állított minket a sors. Fontos döntések, kínos helyzetek, váratlan szituációk, örömteli események.

Sokszor sokféleképpen reagálunk ezekre a próbákra. Döntéseink vagy inkább reakcióink mind annak függvénye, hogy beengedtük-e már életünkbe Jézus Krisztust és Isten Szentlelke vezet-e minket. Be kell vallanom, sokszor és sokat szenvedtem, gyötrődtem eddigi életem során, emésztett a keserűség, sok mindent igazságtalanságnak éltem meg magam körül. Mindig mindent egyedül akartam megoldani, makacs, önfejű és sokszor még erőszakos is voltam. Az ítélkezés sem állt messze tőlem, az alázat kérdésében is volt és van is még mit gyakorolnom. Meg kellett tanulnom, hogy az engedelmesség nem gyengeség, hanem erény és kötelesség. Bizony sok hozott tulajdonságommal küzdök még mind a mai napig, olykor szembe találkozik és megküzd bennem az óember és az újember.

Sok-sok elbukott élethelyzet, majd egy jó barát segített abban, hogy nyissak...ajtot nyissak...és beengedjem az életembe Őt, akiről ma már tudom jól, hogy sokszor ott állt az ajtó előtt, kopogtatott is, de nem hallottam meg, mert az élet (akkor azt hittem az, az élet) zaja vett körül engem.

Azóta sok minden megváltozott az életemben és tudom, hogy mindnyájan így vagyunk ezzel, akik megismertük és követhetjük Mesterünket. Tudunk különbséget tenni jó és rossz között, bűn és üdvösség között. Próbálunk szeretni a Tőle tanult szeretettel, alázatot és békességet gyakorolni. Hol több, hol kevesebb sikerrel.

Megtapasztalhattuk, hogy ha a Lélek készítet cselekvésre minket, akkor „nincs mit tenni ellene”. Nem kérhetünk gondolkodási időt, nincs mit értékelni, esetleg átértékelni „csak” cselekednünk lehet, cselekednünk kell. Nincs kérdés: miért éppen én? Miért pont most? Hogy jövők én ehhez? Mit fognak gondolni rólam a többiek? Nincs kérdés, helyzet van ...

A körülmények, a hely, az időpont mind előre bölcsen tervszerűen van előkészítve, mi pedig a

Lélek által vezérelve eszközök vagyunk az Úr kezében, hogy tervét véghezvigye velünk a mi épülésünkre. Eközben olyan végtelen nyugalmat, szeretetet, bátorságot, erőt és békességet érzünk önmagunkban, amit csak az Atya adhat nekünk. Innen tudjuk, hogy jó az út, amelyen járunk. Megy minden „magától”... Reményik Sándor így fogalmaz: „Akkor megnyílik magától az ég...”, „Akkor – magától- éled a remény” Ez a magától : a Kegyelem.

Bizony, minden mindennel összefüggésben áll. Véletlenek? Tudjuk nincsenek. Mi a véletlen? Helyesebben ki a véletlen? Mondhatnánk úgy is, hogy a mi Mennyei Atyánk álnéven. Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztus által életünk minden percében jelen van. A mi Megváltónk az Ő drága vérével a mi minden bűnünkért tökéletesen eleget tett. Kegyelmi életet élhetünk ez által és Szentlélekkel töltekezhetünk.

Atya-Fiú-Szentlélek teljes Szentháromság, egy örök igaz Isten. Az Ő áldása és kegyelme mindig jelen van, csak észre kell vennünk, és „élnünk kell Vele”. Ennek fényében többször felteszem magamnak a kérdést: Mi hiányzik az én életemből? Miben szenvedek hiányt? Szűkölködöm, vagy gazdag embernek érzem magam?

Ha ezekre a kérdésekre őszinte választ adunk önmagunknak, akkor bizony rájöhethetünk, hogy sok feladatunk van még ebben az életben. Elsősorban imádni az Istent, egymást szeretni, hibáinkat önmagunk előtt és mások előtt is belátni és azokból tanulni. A Lélek által formálódni, épülni, tisztulni. Szolgálni az Urat minden lehetséges módon, és hálával áldozni kegyelméért. Most én is hálával telt szívvel fordulok Atyámhoz, amiért Szentlelkének áldását megtapasztalhattam, így született meg e néhány sor az Ő dicséretére.

„Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk”

(János 4:24)

Dékány Éva

LEVÉL A PRESBITEREKHEZ

Tisztelt Presbiter Testvérek!

Valahányszor közös presbiteri gyűlés van iskola ügyben, jó érzés jelen lenni, mert sikerekről van szó. Már nagyon ki vagyunk éhezve a sikerek-

re. A sikerek nagy részt igazgató urunk munkájának eredményei, de van egy másik összetevő is. Az Arany család tekintélye létrehozott bizonyos fokú egységet az iskola tekintetében. Az a különös helyzet állt elő, hogy végre egy irányba húzzuk a szeke-

ret. És vannak eredmények. Milyen jó lenne minden kérdéshez így hozzáállni. Talán még fel is támadna ez a haldokló gyülekezet.

Mindannyian tudjuk, de azért leírom. Az összefogás erőt ad és erőt mutat mások felé, a széthúzás gyöngeséget szül és gyengeséget mutat mások felé. Az összefogás becsületet szerez, önbecsülést és mások megbecsülését, a széthúzás ellenszenvet vált ki. Ahol összefogás van, oda gyülekeznek az emberek, ahol széthúzás van, onnan azok is elszivárognak, akik még valameddig kitartottak. Nemzetünk súlyos erkölcsi válsággal küzd, ami talán nagyobb baj a gazdasági válságnál is. Ilyen helyzetben egyházunk és vele a keresztyén erkölcsiség erősítése nemcsak presbiteri feladat, hanem hazafias kötelesség is.

Már sok közös presbiteri gyűlésen voltam és mindig olyan érzésem van, hogy lényegtelen dolgokról vitatkozunk, és a lényegét mindig elkerüljük. Legalább beszélni próbálunk róla. Ez a lényeg pedig a Nagytemplom helyzete. A Nagytemplom azért áll a város közepén, hogy minden reformátustól egyenlő távolságot tartson – nem néhánytól, mindegyiktől, azért akkora amekkora, hogy mindenki számára jelezze erős vár. Erős szer nekünk a keresztyén hitünk, és református egyházunk. A

nagytemplom minden ceglédi református közös kincse és büszkesége. A templom Isten háza, összetartó ereje van. A jeruzsálemi nagytemplomból egy darab fal maradt, de össze tudja fogni az egész világot zsidóságát. A mi Nagytemplomunk a ceglédi reformátusokat nem tudja összefogni. Nem a templom a hibás. Cegléden a legutóbbi népszámlálásnál 11.000-en vallották magukat reformátusnak, ebből 1000 gyakorolja vallását a 3 gyülekezetben. 10.000 a református vallást magáénak érzi, de az egyházat nem. 60 évvel ezelőtt a református egyház a hívek 2/3-át kiküldte a templomból, azt mondta, ez már nem a ti templomotok, menjetek máshová, a gyülekezetet 3 részre osztotta. Amelyik egyház a saját temploma ellen fordul, az erkölcsi hitelét veszti. Előfordulhat, hogy nálunk nagyobb erők ránk kényszerítik akarataikat, de ezt mihamarabb orvosolni kell. Az egységes, erkölcsileg gazdaságilag és létszámban erős egyház, és kisebb közösségekben zajló elmélyült hitélet nem egymást kizáró dolgok.

Kedves Presbiter Testvérek, gondoljuk át, hogy már régen itt az ideje a ceglédi református gyülekezet egyesítésének.

Dr. Füle Lóránt

Történetek

Béke

Mt 5,9.44

A roham előtt a tiszt patetikus beszédet mond:

- Katonák! Győzelemre vezetek benneteket. Elvárom, hogy halált megvető bátorsággal küzdjetek. Ember, ember ellen!

Az egyik baka megszólal:

- Ha a hadnagy úr megmutatná nekem az én emberemet...Megpróbálnék békességesen megegyezni vele...

- És most gyere ide a tükörhöz – szakította félbe a bölcs – mit látsz?

- Micsoda kérdés! – fakadt ki a látogató -, mit látnék, ha a tükör előtt állok?! Természetesen magamat.

- Látod, így van ez. Üvegből van az ablak is meg a tükör is. De, ha rákensz egy kis ezüstöt, már csak magadat látod...

Már csak magadat látod

Mk 6,8

- Ha szükségem van valamire és egy szegény emberhez fordulok – mesélte egy bölcsnek valaki, - barátságosan fogad és amennyire tud, segít. Ha egy gazdaghoz megyek, szóba sem áll velem. Mondd, miért ilyen furcsa ez a világ?

- Gyere az ablakhoz és nézz ki! – mondta a bölcs. - Mit látsz?

- Hát mit látnék?! –válaszolta türelmetlenül a látogató. – Látom az utcát, a fákat, a járókelőket, egy fiatalasszonyt a gyerekkocsijával, a botra támaszkodó öregembert...

Váratlan fordulat

2Kor 12,9

Már két hete kritikus volt az idős paciens állapota. Az orvosok aggódtak érte, régen be kellett volna következnie a javulásnak. Attól tartottak, hogy már mindent föl adott az öregember.

A beteg is tudta, hogy a gyógyuláshoz vissza kellene nyernie az életkedvét, de akárhogyan is törekedett erre, nem sikerült. Ellenkezőleg, napról napra letargikusabbá vált. Imádkozó sóhaj szállt el ajkáról:

- Uram, ha létezel, most mutasd meg hatalmadat, az én erőm kevés!

(Folytatás a(z) 10. oldalon)

Pár nap múlva örömmel és nem kis csodálkozással konstata-
 lta a vizitáló orvos, hogy jelentősen javult a paciens állapota.
 - Nagyszerű, végre túl vagyunk a nehezén. De meg nem tudnám mondani, hogy végül is melyik gyógyszer hatott...

- Pedig nagyon egyszerű – mosolygott az öregúr. –
 Tegnapelőtt itt járt a kisunokám és azt mondta:
 - Nagypapa, gyere már végre haza, mert kilyukadt a biciklim gumija és senki sem tudja megcsinálni!

Válogatta: **Korondi Rózsa**

Téglás-Hajós Éva: Pünkösdi szonett

Ott ülnek ők, magukra hagyottan,
 a csüggedt-gyáván összebújók,
 az arcukra titkon kámzsát húzó,
 vacogó félelemben fagyottan,
 legott rohanó szél vad erejétől
 zúgva hasad fel a menyei kárpit,
 s lángnyelvek ragyogó tüze válik
 férfi-merészség védpajzsává. Hevétől
 olvad a dermedt szó, hittel hirdetik
 — útjukat fehér galambok követik —
 száz nép nyelvén a Mester tanát...
 Kellenének most is láng-szemű fények,
 hogy Földünkön értse milliárd lélek
 a tűz-áldotta Béke szavát!

Válogatta: **Dékány Éva**

Reviczky Gyula: Pünkösdi ünnepére

Piros pünkösdi, juttasd tiszta fényed
 Ma is minden bánkodó szívének,
 Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
 Világító sugaradat áldja.
 Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
 Világosítsd hittel föl az elmét.
 Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
 Diadallal az egész világon!
 Piros pünkösdi, szállj le a világra,
 Taníts meg új nyelvre, új imára.
 Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
 Szeretnek sugara, Szentlélek!

Válogatta: **Dékány Éva**

Anyák napja

**„Kora reggel ablakomra
 Rászállott egy kismadár:
 Csirip-csirip, el ne aludj,
 Anyák napja virradt ránk!”**

Ez a vers hangzott először május 1-én a nagytemplomi úrasztala dobogójáról, amikor a prédikáció előtt vasárnapi iskolás gyermekeink az édesanyákat köszöntötték.

Nem aludtak el, mindenki időben érkezett. Izgatottan, csillogó szemmel várakoztak, amíg el nem jött az ideje, hogy ünneplő ruháikban, virággal kezükben felléphettek a dobogóra, a mikrofon mögé. Kovács Pálma, Kovács Kolos, Pető Anna, Pető Borka, Oláh Anna, Pető Blanka, Kovács Benjámin, Kovács Zsolti, Kirsch Buda, Balázs Szandi és Kirsch Kincső egymás után álltak a kis zsámolyra, (hogy még a hátsó sorokban is jól lássák és hallják őket) elmondani a szépen megtanult szövegeket. A gyermekek még nem ismerhetik Augustinus egyházatyja híres mondását: „Anyámnak köszönhetek mindent, ami vagyok.” Mégis a versekből csak úgy áradt a szeretet, a köszönet, a hála olyan mennyiségben, hogy nem csak a kis csapat „hivatalos” édesanyáinak, hanem a Nagytemplomban akkor jelen lévő összes édesanyának és nagymamának is jutott belőle.

Nem kívánhatunk mást, vagy többet annál, mint ami az egyik ünnepi versben hangzott el:

**„Áldd meg édesanyám járását, kelését,
 Áldd meg könnyhullatását, áldd meg szenvedését!
 Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
 Áldd meg két kezével az édesanyámat!
 Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
 Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!”**

Wollner Judit

Isten apróhirdetése

Kérlek, ne igyál, ha vezetsz! Még nem vagy felkészülve arra, hogy engem láss.	Ezt a „ Szeresd felebarátodat...” én komolyan gondoltam.
El tudod képzelni, mennyibe kerülne a levegő, ha valaki más szolgáltatná?	Olvastad már az én bestselleremet? Komoly kihívás.
Ha elmulasztottad a hajnalt, nem baj, holnap csinállok neked újat.	Kövess engem!
Ne feledd az esernyődet! Nekem öntöznöm kell a növényeket.	Örömmel viszem a keresztedet, gyere!
Várom a házamba vasárnap a meccs előtt! ...És hozd el a gyermekedet is.	Nem vagy egyedül, itt vagyok neked én.
Melyik részét nem érted annak, hogy „ NE...” ?	Bízzál bennem!
Szeretem az esküvőket, hívj meg a tiedre!	Kereslek téged, válaszolj nekem!
	Ne hagyj el engem!

Beküldte: **Korondi Rózsa**

UTÓREZGÉS

Jónás népe

Nem bújhatsz el úgy, hogy a Szentlélek ne találjon meg...

Jónás könyve az egyik legrövidebb fejezet a Szentírásban – mindössze négy részből áll –, mégis az egyik legtanulságosabb. Nyilván nem véletlen az sem, hogy a „világiak” is annyira kedvelik, hiszen nem direkt módon „filozofál”; első olvasatra tulajdonképpen egy izgalmas történet: van benne tengeri vihar, hal általi elnyelés, szabadulás, bűnös város és isteni megbocsátás – úgy tűnhet, hogy könnyen értelmezhető és megérthető...

Jónás nem volt buta ember: pontosan értette Isten szándékát, még azt sem mondhatjuk, hogy nem értett vele egyet, de úgy érezte nem ő az, aki erre a feladatra a legalkalmasabb.

„Miért pont én?” – gondolta, gondolhatta, mikor az Úr Ninivébe küldte, hogy kiáltson a bűnös város ellen. Tudta, tudhatta, hogy voltak előtte már jeles próféták, akik munkásságukkal történelmet írtak, s tán épp ezért nem értette, hogy miért éppen őrá esett Isten választása. „Ki vagyok én Ésaiaéhoz, Jeremiáéhoz, Ezékielhez vagy Dánielhez képest?” – mondhatta magában.

„Miért pont én?” – gondolta, gondolhatta, hiszen neki már megvolt az ő kis élete, amit berendezett magának, s ami úgy-ahogy működött is, s erre jön az Isten, hogy márpedig te menjél Ninivébe, s ez, életének minden, addig megszokott dolgát felforgatta. Nem csuda hát, hogy ahogy Babits Mihály írta: „...rühellé a prófétaságot”, s próbált előle menekülni.

„Miért pont én?” Valljuk meg: sokszor tesszük fel a kérdést magunknak is. Mert Jónás módjára értjük mi is a feladatot, sőt azt is értjük, hogy annak elvégzése miért oly fontos, csak nekünk **most éppen** annyi más nyugunk-bajunk van, tessék később zargatni minket ezzel...

Ott, akkor, az első Pünkösdkor, mikor a „kettős tüzes nyelvek” megjelentek, s az apostolokra szállottak, ők nem a frizurájukat féltették, hanem igazából épp akkor értették meg a FELADATOT! Ezzel teljesedett be a Földreszállt Isten missziója: a tizenketteknek ez után már eszébe sem jutott azt kérdezni: „Miért pont én?”; sokkal inkább azt: „Mit tehetek az Istenért?”.

Azt persze nem garantálhatom, hogy ezen a Pünkösdön bárki fejére is leszállana a kettős lángnyelv. De a feladat adott, az elhívás él... Igen, *pont neked...*

Áldott Pünkösödöt!

Szatmári Gábor

HIRDETÉSEK

Június 27 – július 1. Ismét megszervezzük a **HAGYOMÁNYŐRZŐ NAPKÖZIS GYERMEKTÁBORT**. A foglalkozások reggel 8.00-tól kezdődnek, és délután 16.00-ig tartanak. A Gyülekezeti Házban gyülekezünk 7.30-tól. A programok között a Bibliai történetek mellett néphagyományőrző kézműves foglalkozásokat szervezünk, tanyasi helyszíneken, természetes környezetben tartjuk a foglalkozásokat és kirándulunk. Az ár az öt napra előre láthatólag 5.000 ft. lesz. Jelentkezni jelentkezési lap kitöltésével és leadásával a lelkészi hivatalban lehet.

Július 19-23 CSILLAGPONT REFORMÁTUS IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ (Tata): „Érintések – a lényedre tapint”. JELENTKEZZ, SZERVEZZÜNK CSOPORTOT! Jelentkezni a lelkészi hivatalban. Egyénileg a www.csillag.reformatus.hu weboldalon

Konfirmálók névsora (2011.06.05.)

Baki Ferenc	Márta Marianna
Balla Boglárka	Nádudvari Krisztián
Bene Szabolcs	Nagy Dániel
Bokor Tamás	Nagy Vivien
Csizmadia Lilla Gréta	Nyúzó István Szilárd
Debreceni Réka	Pálfí Evelin
Hegedűs Tamás	Retkes Richárd
Kazinczi Cintia	Tóth Márton
Kerekes Evelin	Újvári Lajos
Kiss Ádám	Várady István
Klément György	Végh Katalin

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-kor kezdődnek

A GYÜLEKEZETI HÁZBAN

Vasárnap délelőtti istentisztelet 10:00 órákor a Nagytemplomban. Utána kávézás, beszélgetés.

Vasárnap 10:00-11:00 Vasárnapi iskola az Ifjúsági teremben.

Vasárnap esti imaközösség 17:00 órákor kezdődik az Ifjúsági teremben

Kedd 17:00 Bibliaóra az Ifjúsági teremben.

Csütörtök 9:30 Keresztény BABA-MAMA klub

Csütörtök 18:00 A-A Közösség az Ifjúsági teremben.

Péntek 19:30 Foci. Az alszegi úti volt Református iskola tornatermében.

Szombat 9:00 I. évfolyamnak Konfirmáció előkészítő az Ifjúsági teremben.

Szombat 10:00 II. évfolyamnak Konfirmáció előkészítő az Ifjúsági teremben.

HIVATALI ÓRÁK: hétfő-péntek 9.⁰⁰-12.⁰⁰

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A Cegléd Nagytemplomi Reformátusok
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hánka Levente lelkipásztor

A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága

Felelős kiadó: Kovács László Ernő gondnok

T:(53)-311-340;

Web: www.cegled.nagytemplom.hu

ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi
Református Egyházközség

Megjelenik kéthavonta; Terjeszti a Presbitérium